

kunne have brudt ind for længe siden. Hvorfor har regeringen ventet til i dag?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Endnu en erfaring, som jeg egentlig godt kender: Det er ikke nemt at stille folk tilfreds her i Folketinget. Fra Enhedslisten, fra Dansk Folkeparti og også fra SF får jeg at vide, at det er alt for tidligt, fra Fremskridtspartiet får jeg nu at vide, at det er alt for sent, og det bekræfter mig i, at det er lige præcis nu.

Må jeg sige, at årsagen til, at det ikke er sket før, er, at arbejdsmarkedets parter ansvar skulle afprøves helt hen til det muliges kant og måske endda også en anelse længere. Jeg skal dybt beklage, vil jeg sige til hr. Kim Behnke, at arbejdsmarkedets parter ikke har kunnet løfte den opgave, de nu engang er sat til at løfte. Det er bestemt ikke med velbehag, at regeringen i dag ser sig nødsaget til at gribe ind.

Den danske models indre styrke beror jo på, at fagbevægelsen og arbejdsgiversiden selv klarer de dele. Omvendt kan vi ikke bare lade stå til, hvis det ikke sker, og det er baggrunden for, at tidspunktet er inde. Der er ingen argumentation for at forlænge og fortsætte passivt. Der var heller ikke efter min mening en begrundelse for at gribe ind før, for så var ansvaret ikke prøvet fuldt og helt. Det er det nu.

Pia Kjærsgaard (DF):

Må jeg indledningsvis sige, at Dansk Folkeparti afgjort ikke mener, at der skulle være grebet ind i sidste uge. Men må jeg så spørge statsministeren, der bliver ved med at tale om den manglende rengøring på hospitalerne – og Dansk Folkeparti er helt enig i, at det er komplet uansvarligt – om han ikke mener, det er fagbevægelsen, der har været uansvarlig i denne sag, fordi der ikke er givet dispensation på områder, som rent faktisk er meget, meget vitale.

Det samme gælder dyrevelfærden, som statsministeren jo har forsøgt at slå sig op som talsmand for. Hvad vi har været vidne til inden for de sidste 14 dage, nærmer sig det absurde og groteske, og der burde selvfølgelig for lang tid siden have været givet dispensation, det er helt logisk, men dér har statsministeren ikke været særlig lydhør.

Må jeg så spørge statsministeren, som nu her i spørgetimen, efter at det lige er blevet bekendtgjort, at der nu skal et indgreb til, afviser, at det har noget med 28. maj at gøre: Ligger den dato klippefast? Må jeg høre fra statsministeren,

om vi fortsat helt sikkert får afstemningen den 28. maj?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Må jeg sige til fru Pia Kjærsgaard, når det gælder den sidste del af spørgsmålet: Ja, afstemningsdatoen den 28. maj ligger fast. Den ligger, jeg tror, det var udtrykket, klippefast. Det gør den. Så fast, at jeg ikke rigtig kan finde et billede, der kan gøre den endnu mere fast. Den 28. maj ligger fast, naturligvis betinget af, at vi i morgen ved tredjebehandlingen vedtager det forslag, som regeringen har til behandling, og det går jeg ud fra, at vi gør.

Fru Pia Kjærsgaard spurgte om dispensationssiden. Må jeg sige om det, at jeg ikke rigtig tror, man kan sige, at den ene part har noget at lade den anden høre. Hvis vi tager fjerkrædiskussionen, vil man jo kunne se af forløbet, at fjerkræavlerne var meget, meget tilbageholdende med og meget længe om at søge dispensation. Tager man den anden side, var det heller ikke for kønt at se på. Jeg ved ikke, hvad det var for mærkelige ideer, der opstod undervejs. Jeg tror, at billedet, og det var det, jeg mente før med det kunstneriske indtryk, mildt sagt ikke har været en topkarakter værdig.

Når det gælder dispensationerne i øvrigt, må jeg sige, at helheden vel er, at det håndslag, som vi bad om, har vi fået. Jeg mener også, at helheden er, at man i de dage, der er forløbet, har kunnet håndtere det på en ansvarlig måde. Rengøringssituationen er en af de dele, der har motiveret os og har gjort, at jeg føler, det nu er tid at gribe ind.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 14

Jette Gottlieb (EL):

Jeg forstår af det svar, som statsministeren gav hr. Thulesen Dahl, at det for statsministeren hele tiden har været fuldstændig klart, hvordan det her ville ende, nemlig med at et indgreb ville finde sted. Er forholdet ikke det, at det i virkeligheden er forventningen om, at regeringen ville gribe ind, der er årsag til, at arbejdsmarkedets parter har haft så uendelig svært ved at nå til et resultat?

Jeg vil bede statsministeren om at redegøre for, hvad han forstår ved fri forhandlingsret, og hvad han forstår ved den dermed forbundne fri